

Globálna konkurencia pre Krista

Paweł Chmielewski

24. septembra 2022 ✚ *Cirkev Spoločnosť*

Katolícka Cirkev vždy, počas stáročí svojich dejín, stavala evanjelium do absolútneho centra svojho hlásania. Dnes toto miesto čoraz viac zaujíma „trvalo udržateľný rozvoj“ a iné sekulárne programy prestavby spoločnosti. Svätá stolica dúfa, že to pomôže vytvoriť nový globálny poriadok, na ktorý bude dohliadať akási forma svetovej vlády.

Svetové dni mládeže sú v zásade významným stretnutím katolíckej mládeže s rímskym biskupom. V Lisabone v roku 2023 sa však bude hovoriť nielen o „programe“, ktorý má Ježiš Kristus pre každého človeka. Druhou z veľkých tém bude „Agenda 2030 pre udržateľný rozvoj“. „Agenda“ je program OSN, ktorý v roku 2015 prijali všetky členské štáty. Ide o priame pokračovanie „rozvojových cieľov tisícročia“, ktoré sa „medzinárodné spoločenstvo“ prostredníctvom Organizácie spojených národov už skôr zaviazalo dosiahnuť. Podľa „Agendy“ do roku 2030 majú členské štáty splniť 17 cieľov, ako napríklad ukončenie chudoby a hladu, ochrana životného prostredia alebo boj za rodovú spravodlivosť.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Svätá stolica nie je členom OSN a nepodpísala „Agendu“. Na Svetových dňoch mládeže v Lisabone to však má byť práve tento dokument – ako zverejnili ich organizátori z 22. apríla – „hlavným cieľom“ zhromaždených katolíkov. Konkrétne boli uvedené ciele „Agendy“ v oblasti zdravia, vzdelávania, ekonomiky, ekológie a rodovej rovnosti. V tomto poslednom bode „Agendy“ sa okrem iného uvádza požiadavka „zabezpečiť všeobecný prístup k sexuálnej a reprodukčnej zdravotnej starostlivosti a k uplatňovaniu reprodukčných práv“.

Z podkladových dokumentov, na ktoré sa OSN odvoláva, aby objasnila obsah týchto hesiel, vyplýva, že okrem iného zahŕňajú potraty, antikoncepciu a uplatňovanie rodového hľadiska (*gender mainstreaming*). To, samozrejme, nie je žiadne tajomstvo. OSN už dlho presadzuje myšlienku uznania interrupcie alebo „zmeny pohlavia“ za základné ľudské práva. V roku 2020 príslušné agentúry OSN ostro kritizovali Poľsko po rozhodnutí Ústavného súdu o zákaze eugenických potratov. Na základe bulletinu podporujúceho potraty, ktorý bol predtým vydaný, OSN naznačila, že Poľsko ženy „vystavuje mučeniu“, keď im neumožňuje realizáciu údajného práva. Neskôr sa tento druh aktivít OSN proti Poľsku opakoval ešte mnohokrát. Aj v

roku 2020. Organizácia zverejnila rozsiahly bulletin o potrebe implementácie rodovej rovnosti na celom svete.

Spojenectvo s globalistami

Niektorí by si mohli myslieť, že spojenie katolíckych cieľov Svetových dní mládeže s Agendou 2030 je náhoda, pretože Vatikán predsa nebude podporovať potraty alebo LGBT medzi mladými ľuďmi. Možno nebude, hoci ťažko tu vynášať kategorické sudy: pápežova podpora demokratov podporujúcich potraty v Spojených štátoch, či jeho snaha o priazeň dúhovej komunity vyvolávajú pochybnosti o existencii nepriechodných hraníc v daných otázkach.

Svetové dni mládeže v Lisabone však vyvolávajú úplne inú otázku: Prečo sa jedno z hlavných evanjelizačných úsilí katolíckej Cirkvi chce zamerať nielen na Krista a Máriu, ale ako svoj „hlavný cieľ“ si stanovuje stať sa súčasťou revolučnej „Agendy 2030“? Inými slovami: Prečo Svätá stolica úzko spolupracuje s globalistickými organizáciami s otvorene protikresťanskými postojmi?

Zdá sa, že odpoveď spočíva v práve použítom prídavnom mene „globalistický“. Svätá stolica sa už dlhé roky, a najmä od začiatku Františkovo pontifikátu, horlivo zapája do rôznych iniciatív globalizačného charakteru vôbec nedbajúc o ich úplne nekresťanské konotácie a ciele – akoby samotný fakt ich globálneho dosahu všetko vysvetľoval a ospravedlňoval. Nie je zriedkavé, že Vatikán sám iniciuje takéto podujatia. V roku 2020 pápež inicioval „Globálny pakt pre vzdelávanie“, ktorý podporuje prijatie opatrení na výchovu budúcich generácií v duchu univerzálneho bratstva a boja proti diskriminácii – vychádza z toho, že konfesiónálne rozdiely musia ustúpiť spoločstvu, ktoré pracuje na budovaní spravodlivosti a mieru.

V tom istom roku sa začal realizovať projekt „Františkova ekonomika“. Jej cieľom je prispieť k vytvoreniu nových hospodárskych noriem vo svete, ktoré nikoho nevylučujú. Pápež František položil teoretické základy týchto iniciatív vo svojich encyklikách, ktoré v žiadnom prípade nie sú určené katolíkom: encyklika *Laudato si'* propaguje hlboký environmentalizmus, a encyklika *Fratelli tutti*, ktorá podľa mnohých hlása bratstvo na spôsob deistického osvietenstva. Vatikán tiež aktívne hľadá spoluprácu s ľuďmi, ktorí môžu byť mostom medzi Cirkvou a svetom veľkých financií a globalizmu. Napríklad na jeseň 2021 bol Jeffrey Sachs, známy nielen ako ekonóm, ale aj ako propagátor znižovania svetovej populácie potratmi a antikoncepciou, prijatý do Pápežskej akadémie sociálnych vied.

Samotná „Agenda 2030“ navyše nie je pre Vatikán striktným externým dokumentom. Rím sa zúčastňoval na rokovaní, ktoré predchádzali prijatiu „Agendy“, ako aj na diskusiách o jej vykonávaní. Využíval to aj na dobré ciele. Napríklad v roku 2016 arcibiskup Bernardito Auza, vtedajší stály pozorovateľ Svätej stolice pri OSN, upozornil na potrebu zabezpečiť právo na život v každom štádiu a kritizoval ideologické chápanie anglického slova „gender“ a presadzoval, aby sa čítalo jednoducho ako „pohlavie“. Ako je zrejmé z jej nedávnej činnosti a z obsahu samotného textu „Agendy“, OSN sa nedala presvedčiť.

Cirkev ako „FBO“

Nie je ťažké odpovedať na otázku, prečo majú globalisti záujem úzko spolupracovať s Vatikánom. Z ich pohľadu je katolícka Cirkev jednou z najvplyvnejších „FBO“ (*faith-based organizations* – na viere založené organizácie). Prostredníctvom „FBO“ môžu tieto kruhy jedinečným spôsobom ovplyvňovať ľudstvo. Cirkev má na to ideálne predpoklady, pretože hoci sa ku katolicizmu hlási len zlomok svetovej

populácie, sústredením všetkej moci do rúk pápeža môže byť spolupráca, ak sa získa jeho priazeň, mimoriadne účinná. Svet islamu, pravoslávia, protestantizmu alebo budhizmu takéto možnosti neponúka. Okrem toho sa globalisti môžu prostredníctvom pápeža a Rímskej kúrie snažiť ovplyvniť nielen názory miliónov ľudí na celom svete. Môžu sa tiež pokúsiť využiť personálne, finančné a infraštruktúrne zdroje Cirkvi. Ukážkovým príkladom takéhoto inštrumentálneho využitia Cirkvi ako vplyvnej „FBO“ bola (alebo stále je?) pandémie Covid-19.

Svätá stolica venovala celú svoju autoritu na podporu kampane viacnásobného očkovania. Sám pápež očividne akceptoval očkovanie a dôrazne ho odporúčal veriacim, pričom jeho odporúčania boli takmer na hranici morálneho vydierania. Propagátori „globálneho zdravia“ vďaka tomu, že v pápežovi a v Rímskej kúrii majú spojenca, bezpochyby dosiahli väčší úspech, ako keby títo aktéri zostali neutrálni – nehovoriac o situácii, keby boli v aktívnej opozícii. Ak by František jasne povedal, že očkovanie nemôže byť povinné a že nútenie k nemu je zneužívaním, bolo by pre biskupov a kňazov oveľa ťažšie postaviť pred kostolmi očkovacie autobusy a presviedčať veriacich, že nedať sa zaočkovať je hriech proti piatemu prikázaniu.

Samozrejme, nie je možné zistiť, nakoľko bola podpora celosvetovej očkovacej kampani suverénnym rozhodnutím Vatikánu a nakoľko bola diktovaná novými „priateľmi“ Svätej stolice. Je však pozoruhodné, že v máji 2021 sa Dr. Anthony Fauci, hlavný organizátor americkej protivakcinačnej politiky, na sanitárnej konferencii vo Vatikáne celkom priamo vyjadril o stratégii využitia „FBO“ na podporu očkovania. Američan vtedy poukázal na to, že katolícki kňazi majú osobitnú autoritu, a preto môžu propagovať očkovanie a ovplyvňovať veriacich spôsobom, ktorý je pre lekárov alebo odborníkov úplne nedostupný. S plným účinkom: „FBO katolícka Cirkev“ bola pre túto iniciatívu získaná takmer na 100 %. Čo bude, ak OSN a spol. jedného dňa vyhlásia boj napríklad proti platbám v hotovosti ako nástroju, ktorý podporuje obchodovanie s ľuďmi a zločin vo všeobecnosti? Budú aj potom kňazi na celom svete podporovať výlučne bezhotovostné platby?

„Zbožné priania“ Vatikánu

Ťažšie je nájsť odpoveď na otázku, aké sú ciele samotnej Svätej stolice. Mohli by sme si myslieť, že Vatikán sa jednoducho snaží využiť všetky nástroje, ktoré má k dispozícii, aby podporil učenie katolíckej Cirkvi, najmä jej sociálneho učenia. Na prvý pohľad je to logické: účasť zástupcov Svätej stolice na rôznych globálnych iniciatívach poskytuje reálnu možnosť prezentovať katolícky pohľad a niekedy možno dokonca umožňuje reálne zmeniť text prijatých dokumentov alebo nasmerovať niektoré kroky iným smerom. Pápež František venuje toľko pozornosti vyjadrovaniu záujmu o chudobných, žeby bolo prekvapujúce, keby sa nesnažil, aby medzinárodné organizácie boli citlivejšie k otázkam chudoby.

Vzhľadom na postupujúcu pauperizáciu nás obyvateľstva a čoraz väčšie šírenie ideológií degradujúcich ľudskú dôstojnosť, možno pochybovať o účinnosti úsilia Vatikánu, pokiaľ by toto bol skutočne jeho zámer. Ďalšou témou je ekológia, ktorá je pápežovi blízka: hoci ruská agresia proti Ukrajine zastavila rýchle zavádzanie ekologických politík, môže ísť iba o dočasnú ťažkosť a po ukončení konfliktu sa bude svet s požehnaním Ríma naďalej čoraz väčšmi stavať proti uhlíku – rovnako ako samotná Bazilika svätého Petra, ktorá chce do roku 2025 dosiahnuť „nulové emisie uhlíka“.

Úzka spolupráca Svätej stolice so silami, ktoré stoja na radikálne opačných pozíciách ako Cirkev, však môže tiež vyvolávať vážne otázky. Vývoj v mnohých krajinách sveta ukazuje, že Vatikán „nekatolizuje“ svetovú politiku a ekonomiku, ale ju skôr sekularizuje a pri tom legitimizuje protikresťanské programy (aj „Agendu“).

Prečo teda táto „neopatrnosť“ Svätej stolice? Nechcem tu poukazovať na možnú tajnú infiltráciu Rímskej kúrie najrôznejšími vplyvnými skupinami s celosvetovým dosahom. Nie je síce vylúčené, že niektorí vysokopostavení hierarchovia vo Vatikáne v minulosti mali či aj dnes majú väzby na niektoré organizácie ako je slobodomurárstvo. Argumentácia na tejto úrovni by však bola chabá, pretože nemá transparentný základ. Preto sa treba zamerať skôr na hmatateľné faktory. Jedným z nich je ideológia – a tu v žiadnom prípade nemám na mysli environmentalizmus.

Na ceste k vytvoreniu svetovej vlády

Domnievam sa, že jedným z významných faktorov, ktoré tlačia Svätú stolicu k úzkej spolupráci s globalistickými kruhmi, je presvedčenie časti vatikánskej elity, že je nevyhnutná akási forma svetovej vlády. Pápeži posledných desaťročí už viackrát výslovne vyjadrili svoju podporu vytvoreniu globálnej vlády. Niektorí rímski biskupi prestali jednoducho podporovať medzinárodnú „spoluprácu“ založenú výlučne na princípe dobrovoľnosti.

Namiesto toho navrhovali vytvorenie orgánov, ktoré by mali možnosť trestať neposlušných – čo je napokon základom každej zvrchovanej moci.

Pápež František vyjadril takúto myšlienku v spomínanej encyklike adresovanej všetkým obyvateľom zeme *Fratelli tutti*. Podľa Svätého Otca v dnešnej dobe „je nevyhnutné rozvinúť prostredníctvom dohôd medzi národnými vládami silnejšie a účinnejšie organizované medzinárodné inštitúcie s neustrannou právomocou a mocou sankcionovať“ (bod 172). Kľúčovým bodom je požiadavka vybaviť tieto medzinárodné štruktúry „mocou sankcionovať“ – čo znamená, že štáty by boli fakticky zbavené časti svojej suverenity.

Pápež však nie je autorom tejto myšlienky. František by sa mohol odvolávať na myšlienky svojho predchodcu Benedikta XVI. Nemecký pápež vo svojej encyklike *Caritas in veritate* vyzval na vytvorenie medzinárodnej autority. V bode 67 napísal: „*Riadenie svetovej ekonomiky; ozdravenie ekonomík zasiahnutých krízou a preventívne opatrenia, aby sa táto nezhoršila a nevedla k väčším nerovnostiam; realizácia vhodného celkového odzbrojenia; potravinová istota a mier; zaručenie ochrany životného prostredia a usmernenie migračných pohybov – to všetko si naliehavo vyžaduje existenciu svetovej politickej autority.*“

Benedikt XVI. dôrazne zdôraznil, že takýto „vyšší medzinárodný poriadok“ musí mať schopnosť presadzovať svoje rozhodnutia. Zdôraznil, že: „*Táto autorita bude musieť byť všetkými uznávaná a mať účinnú moc (...), aby jednotlivé strany rešpektovali jej rozhodnutia, ako aj koordinované opatrenia, prijaté na rôznych medzinárodných fórach. Ak by sa tak nestalo, potom by medzinárodné právo aj napriek veľkým pokrokom, dosiahnutým na rôznych poliach, bolo ohrozené tým, že bude podmienené mocenskou rovnováhou medzi najsilnejšími!* Zostane jeho tajomstvom, ako tieto zásady presadiť, ak by sa malo uskutočniť „úplné odzbrojenie“, ktoré obhajoval.

Ideál pápeža Roncalliho

Nemecký pápež sa v *Caritas in veritate* odvolával na svätého Jána XXIII., pričom vynechal svätého Jána Pavla II. a svätého Pavla VI. Títo dvaja pápeži sa síce angažovali za globalizmus rôznymi spôsobmi, ale sotva je možné nájsť u nich takú jasnú podporu vytvorenia svetovej vlády. Pre pápeža Wojtylu ako Poliaka by bolo ťažké úprimne vyzývať štáty, aby sa vzdali svojej národnej suverenity. Na druhej strane jeho predchodca vo svojom slávnom príhovore k OSN 4. októbra 1965, ktorý by sme mohli oprávnene nazvať oslavnou rečou na počesť tejto organizácie, nezašiel ani tak ďaleko ako František a Benedikt. Podobne ako Ján Pavol II. zdôrazňoval potrebu skutočnej suverenity národov.

Ján XXIII. bol iný prípad. Vo svojej encyklike *Pacem in terris* predstavil koncept vytvorenia svetovej vlády ako *de facto* morálny imperatív. V bode 46 napísal: „*Kedže však všeobecné spoločné dobro nastoľuje problémy týkajúce sa všetkých národov, a keďže tieto problémy môže riešiť iba verejná autorita, ktorá má primeranú moc a štruktúru, disponuje príslušnými prostriedkami a pole jej pôsobnosti sa rozprestiera na celý svet, z toho vyplýva, že sám mravný poriadok požaduje, aby bola ustanovená takáto všeobecná autorita.*“

Koncepcia vytvorenia svetovej vlády má, samozrejme, svoju hlbokú logiku. Tak ako je v štáte vnútorný mier zaručený existenciou jedného mocenského centra, ktoré môže použiť násilie, tak ani v medzinárodnom spoločenstve nebude bez jeho existencie trvalý mier. Katolícke učenie si to uvedomuje už celé stáročia, a preto Cirkev vždy hlásala, že je potrebné sústrediť moc do jedných rúk. Problém je v tom, že tradične by to mali byť ruky Ježiša Krista. Pápež Pius XI. vo svojej encyklike *Quas Primas* z roku 1925 poukázal na **jedinú možnú perspektívu dosiahnutia svetového mieru**: je potrebné – učil – **súkromne i verejne uznať kráľovskú autoritu Krista nad druhými**; „vládcovia a legitímni nadriadení“ musia byť presvedčení, že „*vykonávajú moc nie tak celkom na základe vlastného práva, ale na základe príkazu a namiesto Božského Kráľa*“. Iba tak možno dosiahnuť „svetový mier a vnútorný poriadok“.

Katolícka Cirkev sa však v priebehu diskusií, ktoré sprevádzali II. vatikánsky koncil, odklonila od pravdy o vláde Krista v spoločnosti a začala presadzovať univerzálny poriadok, ktorý stojí na iných základoch, čo má ďalekosiahle dôsledky, aj pokiaľ ide o miesto kresťanského náboženstva v takto vnímanom novom globálnom poriadku.

Prekročiť náboženstvá

Čitateľ odpustí, že som siahol po takejto dnes už otrepanej fráze, ale je ťažké nevšimnúť si, že nič tak „nediskriminuje“ ako pravda. Konflikt je imanentne vpísaný do pojmu pravdy, pretože **pravda znamená nesúhlas s nepravdou**. Z toho logicky vyplýva, že náboženstvo, a najmä katolícke náboženstvo, ako fenomén založený na nároku na pravdu, je ohniskom konfliktu. V projekte svetového poriadku založeného na univerzálnom bratstve sú však spory vylúčené. Náboženstvo založené na hľadaní pravdy preto treba odstrániť alebo nahradiť náboženstvom založeným na indiferentizme. Prijateľné náboženstvo je také, ktoré uznáva, že každá náboženská cesta je rovnocenná.

Encyklika *Pacem in terris* bola vyhlásená v roku 1963. Budúci rok teda bude mať 60 rokov. Unikátny náboženský projekt pápeža Františka v spolupráci s moslimami, židmi a ateistami má byť podľa pôvodných plánov hotový v roku 2023. Ide o Dom Abrahámovej rodiny v Abú Zabí, hlavnom meste Spojených arabských emirátov. Iniciatíva je založená na výstavbe synagógy, kostola a mešity, ktoré sú si veľmi podobné – rozdiely

sú akoby len estetického charakteru. Dom by sa mohol stať vynikajúcim priestorom na oslavu globalistického kultu univerzálneho bratstva.

Je však jasné, že napriek svojej pokrokovosti Abrahámov dom rodiny vylučuje tých, ktorí neveria v jediného Boha. Spolu s tromi svätyňami však vzniká centrum dialógu. Možno sa časom zmení na miesto uctievania Najvyššej bytosti. S tým by sa mohli zmieriť tak ateisti, ako aj stúpenci pohanstva, ktorých si pápež František tak cení, že sa ochotne prizeral kultovým obradom na počesť Pachamamy a duchov predkov.

Víziu vytvorenia globálnej vlády, ktorá prinesie všeobecný poriadok a prosperitu, si nemožno predstaviť bez toho, aby sa medzinárodnému spoločenstvu vnútil rovnaký pohľad v oblasti transcendencie. Veď každá moc je založená na nejakej axiológii. Zdrojom globálne uzákonených zákonov nebude môcť byť Boh. Pretože aký Boh? Potrebujeme univerzálnu etiku, ktorá by bola nezávislá od akejkoľvek náboženskej tradície. To následne znamená, že jej konečným zdrojom musí byť ľudská vôľa – a holá, brutálna sila skutočného vládcu nového poriadku, ktorá ju podporuje. V opačnom prípade nebude možné dosiahnuť konsenzus medzi rozpolteným ľudom v otázkach, ako sú potraty, manželstvo, právo rodičov na výchovu svojich detí.

Neviem, či si Svätá stolica uvedomuje toto nebezpečenstvo. Možno áno, ale pre svoju zamotanosť v nejasnom jazyku II. vatikánskeho koncilu nie je schopná vyvodiť správne závery. V spomínanom prejave z roku 2016 arcibiskup Auza varoval OSN pred axiológiou, ktorá má korene len v človeku. Neobťažoval sa však predložiť katolícku alternatívu: odvolával sa len na „vyššiu moc“.

Preto by som si želal, aby pápeži spolupracovali s OSN a inými medzinárodnými organizáciami oveľa opatrnejšie, ako dnes pri budovaní univerzálneho mieru. Zdá sa, že je absolútne nevyhnutné vrátiť sa k pravdám, ktoré hlásal ešte Pius XI. Je možné, že predstavitelia svetových financií radšej počúvajú hierarchov Cirkvi, ktorí sa odvolávajú na Najvyššiu bytosť, ale pravda si vyžaduje čosi iné – ohlasovanie Krista aj na globálnej úrovni.

Pokiaľ však súčasná kríza pretrváva, musíme sa zmieriť s tým, že mladí ľudia, ktorí sa v roku 2023 zídu v Lisabone s pápežom, budú šíriť ekologickú spiritualitu a do centra svojich aktivít postavia „Agendu 2030“, popri evanjeliu, ak už nie namiesto neho. Mám nádej, že Cirkev sa rýchlo otrasie zo svojej apatie a strnulosti a vráti sa k svojim zdrojom.

© Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z týždenníka *DoRzeczy*.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/globalna-konkurencia-pre-krista/>